

Uden forhandling eller afstemning
vedtoges dette forslag.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om udvandring.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 1679, fremsættelsen i tidenden sp. 2360).

Lovforslaget sattes til forhandling.

M. Larsen (Kolding): Det foreliggende lovforslag bryder principielt med sin forgænger inden for samme område. Tidligere var sager om udvandring henlagt til et udvandringskontor, og der var rundt i landet ansat autoriserede udvandringsagenter, hvis første og største opgave var at fremskaffe virkelig korrekte oplysninger om eksistensmulighederne i indvandrigslandene. Hvordan opgaven har været løst, kan måske diskuteres. Men når det har vist sig, at tiden er løbet fra hele ordningen, idet de emigranter, der rejser ad søvejen, og de emigranter, der rejser ad luftvejen, behandles forskelligt, må man vistnok sige, at det må være rigtigt, hvis hele udvandringsspørgsmålet samles på ét sted, og da hører det naturligt hjemme i arbejdsministeriet.

Jeg skal på min gruppes vegne anbefale lovforslaget.

Kryger: Det foreliggende forslag til lov om udvandring, som den højtærede arbejdsminister har fremsat, er en forenkling af den nugældende lov om udvandring. Den nugældende lov tager i det væsentligste sigte på en vis beskyttelse af den enkelte udvandrere over for udvandringsagenterne og fastsætter derfor disses beføjelser og pligter. I de 25 år, der er gået, siden loven sidst var til revision, er befodringsforholdene ændret betydeligt, ligesom selve den måde, udvandringen i almindelighed sker på, helt har ændret karakter. Udvandringen foregår nu såvel til de europæiske som til de oversøiske lande, og i de fleste af de lande, hvortil udvandringen sker i dag, har vi ambassader og konsulater. Igennem disse har vi nøje kontakt med de respektive

landes muligheder for dem, der ønsker at udvandre dertil, og kan indhente alle de oplysninger, det måtte være muligt at få for de pågældende. Og hvad angår selve befodringen, viser det sig jo i dag, at en væsentlig del af udvandrerne benytter sig af lufttransport.

Inden for venstre kan vi erklære os helt enige med den højtærede minister, når han ønsker at forenkle loven og at afskaffe muligheden for at opnå koncession som udvandringsagent, da dette er et hverv, som har overlevet sig selv. Vi deler imidlertid også den højtærede ministers mening om nødvendigheden af at bibeholde et kontor, hvortil den enkelte, der ønsker at udvandre, har mulighed for at henvende sig. Jeg kan dog sige, at jeg ved gennemgang af bemærkningerne til lovforslaget har været noget i tvivl om, hvorvidt dette kontor rettelig hørte hjemme under arbejdsministeriet, eller om det hørte hjemme under udenrigsministeriet, men det er jo et forhold, som vi kan drøfte i det udvalg, som jeg formoder bliver nedsat. Det er i hvert tilfælde givet, at arbejdsministeriet og arbejdsdirektøren — hvis kontoret skal henlægges under ham — kommer til at indhente bogstavelig talt alle oplysningerne om arbejdsforhold og lignende netop gennem udenrigsministeriet.

Ved at følge bevægelsen i de tal, som ministeren har anført i bemærkningerne, ser man, at udvandringen viser en stigning næsten år for år, og at den i 1957 var oppe på 6 099. Udvandrerne er jo mennesker, der er i besiddelse af et vist vovemed, mennesker, som ikke er bange for at prøve noget nyt. De ved, hvad det koster, når de skal forlade slægt og venner. De er klar over, at det kan medføre store afsavn, men de tror på, at hvis de tager ud, bliver mulighederne større for dem og deres eventuelle børn, og derfor løber de risikoen.

Mit parti er derfor enig med den højtærede minister i, at udviklingen på dette område nu er ved at løbe fra loven, og at en forenkling er nødvendig. Vi er enige om, at lovens virkeområde bør indskrænkes til vejledning og oplysning. Vi er enige om, at der eventuelt bør oprettes et kontor med det formål at give disse mennesker en så god vejledning, som det overhovedet er muligt. Men jeg vil gerne i denne forbin-